

DOR DE MIHAI EMINESCU, GENIU UNIVERSAL

Autoare: Prof. Ecaterina Chifu

Cel ce avea chipul unui „înger frumos, pe fruntea căruia era scris semnul Dumnezeirii”, cel ce-a visat „visul vieții cel chimeric”, când viața îi părea „un basm pustiu și urât”, cel care a revărsat „gândirea-i fără margini peste marginile lumii”, semănând lumină din „tainica-i simțire”, cel care prin menirea de geniu n-a fost fericit și n-a putut „face fericit pe cineva”, acesta este marele Eminescu al cărui nume „a scăpat de noaptea uitării”, el fiind un simbol al eternității.

Suflet al poporului român, Eminescu a ridicat spiritualitatea românească pe culmile perfecțiunii, opera sa fiind esența acestei spiritualități. Poetul și-a propus în tinerețe să ridice un „palat poeziei și altul dramei” ce avea ca scena istoria poporului nostru. Eminescu a ridicat un templu în literatura română, opera sa fiind „Ave Maria” în literatura universală.

Geniu românesc, Eminescu a pătruns pe cale universală în sufletele iubitorilor de poezie, grație profunzimii și armoniei versurilor sale. Opera sa poartă pecetea eternității, prin strălucirea imaginilor artistice și profunzimea cugetării. Mesajul său liric se materializează în esențe umane de încântare și înfiorare în fața frumuseții, sensibilității și armoniei poeziei sale, căci adâncurile sufletești ale poetului uimesc mereu, prin acel inefabil și mister ce-nvăluie ființa ce-a creat o opera nemuritoare.

Eminescu a armonizat ritmurile naturii cu ritmurile inimii sale care a încetat să bată prea devreme. Cuvântul în poezia sa are o magie unică, irepetabilă. Starea de vibrație ce ne-o dă trăirea estetică, citindu-i versurile, face să ne transpunem în universul mirific al poeziei sale. Poetul a trăit într-un timp și un spațiu doar al său, cel poetic, cunoscând starea de poezie, stare ce ni se transmite și nouă, prin trăirea estetică. Eminescu va rămâne în conștiința poporului nostru ca un suflu viu, căci spiritul eminescian este veșnic, veghind asupra noastră din spații astrale.

Adesea, ne întrebăm de ce ne este așa de dor de Eminescu. Simțim, noi, adevărații Români, un „dor dureros de dulce” de Eminescu? Dorul de acest genial poet este ca dorul de un frate mai mare, plecat prea devreme dintre pământeni, este un dor de un prieten drag ce ne știe suferințele și toate durerile, visele și speranțele.

Multora le este foarte dor de chipul lui visător de student, transfigurat de puritatea gândirii și simțirii sale, de chipul unui tânăr înflăcărat de mari idei și sentimente. Am vrea să știm, să simțim tot farmecul ce-l răspândea ființa lui reală, tonalitatea și inflexiunile vocii sale, mersul lui avântat sau doar de om ce meditează, pierdut în sine, vibrația sufletului său plin de iubire, gesturile sale și mai ales toate acel porniri pline de entuziasm, acele acțiuni puse-n slujba poporului care a dat acest geniu inegalabil.

Ne este dor de cel ce a scris poezia cutremurătoare „Ce suflet trist”, definindu-se pe sine, dar și pe noi, căci ne regăsim în acele versuri, poetul purtând povara unui destin nefericit, al său și al neamului său, pentru care a luptat cu condeii, el fiind promotorul unor idei progresiste. Ne este dor de cel care ar fi putut face mai mult pentru țara sa, dacă nu pleca prea devreme la îngeri.

În imaginația noastră, îl vedem pe Mihai, poetul cu zâmbetul lui dulce, pe buzele-i atât de frumoase, cu privirea tandră, arzătoare sau îndurerată, cu lumina chipului său, unică, strălucitoare. Cum să nu ne fie dor de cineva pentru care avem o iubire aparte? Dacă nu vine la chemarea dorului nostru, înseamnă că undeva, acolo sus, este iubit. Noi rămânem să dorim ca și el României „la trecutul mare, mare viitor” să vedem cum „izvorăsc din veacuri stele una câte una” și să admirăm luna ieșind

„din codrii” sau „a lacului văpaie” să simțim „flori de tei înmiresmate” să ascultăm și pentru el „aspru cânt al mării” și chiar să ne dorim ceea ce spune poetul:

„Mai am un singur dor
În liniștea serii
Să mă lăsați să mor
La marginea mării/
Să-mi fie somnul lin
Și codrul aproape
Pe-ntinsele ape,
Să am un cer senin”(M.Eminescu „Mai am un singur dor” (M.Eminescu-
„Poezii” Editura Didactică și Pedagogică)

Ne întrebăm în ce „depărtări albastre” este sufletul său, când:

„Mai tremură luceferi pe ape,
Mai scânteie stele pe lacuri,
Mai scapără luna pe ramuri,
Se varsă aur și-argint peste toate.

Izvorul tainic mai susură lin,
Plopii foșnesc pe cerul senin,
Fluturii albaștri plutesc peste flori,
Vântul serii răspândește fiori.

Codrul adoarme cu teii în floare,
Scuturându-se-n dulcea răcoare,
Cad în ropot apele-ntruna,
Peste vârful de brazi, alunecă luna.

Feții-frumoși și crăiese-n povești
Trec peste câmpuri albe sub stele...
Dar TU POETE, TU, unde ești?
TU și toate dorurile tale?(Ecaterina Chifu)

Poate că, pe nevăzute căi, putem comunica chiar cu marele poet și-l putem implora, prin rugăminti fierbinți, să revină printre noi, să aducă în inimile noastre speranța unei lumi mai bune, armonia și pacea și toată frumusețea sufletului său încărcat de iubire.

Eminescu era conștient de valoarea universală a operei sale, așa cum se reflectă în poezia „Numai poetul”: Iată versurile:

„Numai poetul
Ca păsări ce zboară
Deasupra valurilor
Trece peste nemărginirea timpului/
În ramurile gândului,
În sfintele lunci
Unde păsări ca el
Se-ntrec în cântări”

Eminescu rămâne alături de marii poeți ai lumii, prin opera ale cărei rezonanțe străbat meridianele, fiind îndrăgită și apreciată de atâția iubitori de frumos. Avându-l pe Eminescu în suflet, nu mai suntem nicicând singuri, căci purtăm cu noi o bogăție rară, cea mai de preț comoară a limbii române, opera unui astru nemuritor, ce va străluci pe firmament cu o blândă lumină, iradiind prin veacuri frumusețe și armonie.

Prof. Ecaterina Chifu